

Primăvara e mare veselie la noi, în Hărmălaia. Totul e atât de frumos! În grădini înfloresc ghiociei, brândușele, narcisele și lalelele. Mii și mii de păștițe și crucea-voinicului acoperă pajiștile.

Lui Kerstin îi place mult să culegă flori. Mama ei i-a zis să rupă doar flori sălbatice și să nu se atingă de lalelele din curte. Dar într-o zi am văzut-o pe Kerstin smulgând de zor narcise în grădina lor și i-am strigat:

— Lasă-le, Kerstin! Știi bine că n-ai voie!

— Ba da, că sunt sălbatice, a zis Kerstin. Da, da, *egzact*, sălbatice.

Kerstin zice „egzact” în loc de „exact”.

Când a început să se însereze, a venit tata și a aprins un morman de frunze, adunat când am greblat în grădină.

— Hai să facem un mic foc de primăvară, a spus el.

— Ura! am strigat noi.

Focul ardea atât de frumos, iar noi dansam și săream toți în jurul lui, țipând și chiuind cât ne ținea gura. Toți mai puțin Kerstin, bineînțeles, ea doar se uita.

Și tata a spus:

— Azi sunteți de-a dreptul sălbatici, copii!

— Da, da, *egzact*, sălbatici, a spus Kerstin.

Dar așa sunt toți copiii primăvara, cred. Sau cel puțin noi, copiii din satul Hărmălaia.

La fermă avem și un berbec pe nume Ulrik, cam furios de felul lui. Într-o zi, tata le-a dat drumul oilor pe pășune și ne-am dus cu toții să-i dăm de mâncare lui Pontus. Când l-am văzut pe Ulrik în mijlocul turmei, am zis:

— N-am curaj să mă duc la Pontus. E Ulrik acolo.

— Eu am, a spus Lasse. Dă-mi biberonul!

Cât ai clipi, Lasse a sărit peste gard. Atunci, Ulrik s-a repezit la el. Părea foarte mânios.

— Ce, crezi că mi-e frică? l-a înfruntat Lasse.

Apoi s-a întors și a luat-o la fugă cât îl țineau picioarele, cu Ulrik după el. Lasse abia a apucat să sară gardul înapoi, că Ulrik a și izbit ulucile de s-a zgâlțâit tot gardul.

— Crezi că mi-e frică, nu? a zis iar Lasse.

— De partea asta a gardului sigur nu ți-e frică, nu, nu! a râs Bosse.

La noi în sat sunt tot felul de animale: cai, vaci, porci, oi, găini și pisici. Iar Olle are un câine pe nume Svipp.

Primăvara se nasc mulți viței, purceluși, miei și pui în Hărmălaia. Uneori și vreun mânz. În fiecare dimineață ne ducem să vedem dacă s-a mai ivit vreun pui de animal peste noapte.

De ud, e ud peste tot la noi în sat primăvara. Uneori, când ne întoarcem de la școală, drumul e doar o mare mocirlă. Cizmele de cauciuc fac fleoșc-fleoșc când călcăm în bălțile care ne ies în cale. Iar câteodată alunecăm în șanț și cizmele ni se umplu cu apă.

Alteori mergem pe garduri. Într-o zi, ne-a văzut o mătușă și ne-a întrebat dacă mergem așa ca să nu ne udăm la picioare. Nici prin cap nu i-ar fi dat că facem asta doar fiindcă e distractiv.

— Cine a zis că-i musai să mergem doar pe drum? a spus Lasse apoi.

— Probabil vreun om mare, a zis Bosse. Așa cred și eu.

Eu, Britta și Anna ne-am făcut un loc de joacă pe pășune, că așa se face primăvara, se iese la joacă. Am pus o ladă întoarsă pe post de masă, câteva scăunele și o altă ladă drept dulap, în care am așezat serviciul meu de ceai pentru păpuși.

Într-o zi, am făcut o petrecere și am invitat-o pe Kerstin. Am servit-o cu sirop și rulouri cu scortîșoară aduse de-acasă. Mititica s-a distrat de minune.

Lui Kerstin îi plac mult animalele. În timp ce ne jucam, am văzut un arici mic în iarbă. Kerstin a vrut să-l mângâie.

— Nu, Kerstin, aricii înțeapă! a zis Britta.

Dar cine s-o asculte? Cum a atins ariciul, Kerstin a izbucnit în plâns și s-a supărat pe noi. Păi ce vină aveam noi că ariciul are țepi?

